

ת"פ 5593/04/14 - מדינת ישראל נגד יוסף אסרף

בתי המשפט

ת"פ 5593-04-14
06 ספטמבר 2015

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ
ת"פ 5585-04-14

בעניין: מדינת ישראל

נ ג ד

יוסף אסרף

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד קרן שטרית

הנאשם וב"כ - עו"ד לימור לוגסי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1), וסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ר.ב. ילידת 2004 (להלן: "המתלוננת"), מתגוררת עם הוריה בשכונת לבית הנאשם. בין התאריכים 16.3.14 - 20.3.14 עת שהתה המתלוננת בחצר ביתה, קרא לה הנאשם לבוא אליו לחצר, שוחח עמה, ובהמשך, פתח מכנסיו, הוריד את תחתוניו, חשף את איבר מינו ומיד לאחר מכן הרים חזרה את תחתוניו. כאשר המתלוננת שאלה אותו מה הוא עושה, הוריד הנאשם פעם נוספת את תחתוניו וביקש ממנה להסתכל ולנגוע באיבר מינו תוך שהוא אווז בידה של המתלוננת ומקרר את ידה בכוח לאיבר מינו. המתלוננת סרבה, והנאשם בתגובה אמר לה: **"זה לא מגעיל בואי תגעי"**, המתלוננת סירבה שוב, בבכי, והנאשם אמר לה: **"בואי תגעי בזה, זה בכלל לא מגעיל, כשתהיי גדולה תביני שזה לא מגעיל"**, ובהמשך, פעם נוספת: **"נו בואי"**. המתלוננת נמלטה מהמקום.

ב"כ הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו תוקן כתב האישום לנוסח הנ"ל, הנאשם הודה והורשע. ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש.

לנאשם אין עבר פלילי.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם גרוש ואב לשלושה ילדים, טרם מעצרו התגורר ב**** בבית אמו, ועבד כ- 35 שנה כאזרח עובד צה"ל. הנאשם נתון למעלה משנה במעצר בית בבית אחיו, ובתקופה זו נפטרה אמו. בשנת 2000 הנאשם התגרש, לאחר 14 שנות נישואין, ומאז ניהל מספר מערכות יחסים אשר לא הבשילו לכלל נישואין.

הנאשם הודה בביצוע העבירה, וסיפר כי היה לו קשר טוב עם משפחת המתלוננת, וכי נהג לחלק לילדים סוכריות כששב מבית הכנסת. ביום האירוע חזר מבית הכנסת תחת השפעת אלכוהול. הנאשם הביע חרטה ובושה.

שירות המבחן התרשם, כי בשנים האחרונות מתקשה הנאשם לממש את דחפיו המיניים, מגביל ומדחיק אותם, והשפעת האלכוהול גרמה לו לשחרר עכבות ולהתנהג באופן מנוגד למה שרגיל.

בהערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, התרשם שירות המבחן, מאדם מופנם, המתקשה לבטא את תחושותיו ורגשותיו, גדל בבית שמרני דתי, מתקשה למצוא קשר זוגי ויציב, ונוטה להדחיק את הכמיהה שלו לקשר ואת הדחפים המיניים הלא מסופקים.

גורמי הסיכון - היותו אדם מבוגר, בודד ובעל קשרים חברתיים מצומצמים. נוטה להדחיק את דחפיו המיניים, ומצהיר כי הוא מסוגל להתאפק, אך בפועל התקשה בכך. אמנם, לא ניכר כי קיימת משיכה מינית לקטניות, אך אין בידו יכולות לסובלימציה וויסות הדחפים, וקיים סיכון, בפרט בהיותו נתון תחת השפעת אלכוהול.

גורמי הסיכון - מדובר באדם אשר ניהל אורח חיים נורמטיבי עד למעורבותו בעבירה הנוכחית. לראשונה חווה מעצר. אובדן הפרנסה ומעצר הבית הממושך בבית אחיו, היוו עבורו אלמנט הרתעתי ומציב גבולות. הנאשם הודה וביקר את התנהגותו שגרמה לפגיעה בקורבן. הנאשם אף משתף פעולה עם שירות המבחן, ומגיע מדי שבוע לקבוצה טיפולית העוסקת בתכנים מיניים. נוכחות הנאשם בקבוצה מאוד פעילה ומשמעותית.

שירות המבחן ממליץ על עונש שיקומי בדמות צו מבחן לשנה, מאסר מותנה ופיצוי כספי למתלוננת.

במסגרת הטיעונים לעונש, הוגשה חוות דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות לפי סעיף 6(א) לחוק להגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו - 2006. מחוות הדעת עולה, כי המסוכנות הנשקפת מהנאשם נמוכה. להערכת המומחה, העבירות בוצעו על רקע הבדידות הרגשית שחש, והעדר תיעול לדחפים המיניים אותם ניסה לדכא, בין היתר בשל התחזקתו בדת. עוד עולה מהדו"ח, כי הנאשם מרגיש בושה גדולה ואף מדוכדך מהסיטואציה. הנאשם מגלה אמפטיה כלפי הילדה ומכיר בנזק שמעשיו גרמו לה, הגם שמפגין עיוותי חשיבה, לפיהם, מעשים כאלה לא היו משפיעים על נערה בת 17. הנאשם לא רואה עצמו מסוכן, וחושב שלא זקוק לטיפול, אך יחד עם זאת משתף פעולה, ונראה כי נתרם מקבוצת הטיפול של שירות המבחן.

בני משפחתו המודעים להליך הפלילי, מהווים לו מקור תמיכה. כן ניכר כי השלכות מעשיו כגון אובדן הפרנסה, הריחוק מילדיו, וההליך המשפטי, היוו עבורו גורם מפחית מסוכנות.

הוגש תסקיר נפגעת. עולה מהתסקיר, כי הנפגעת, קטינה בת 11, גדלה במשפחה דתית, ולה זוג הורים ושה אחים. הוריה אנשי חינוך. מדובר בילדה שקטה, עדינה וביישנית, אשר גדלה בבית בו משמעות רבה לערכים. ההשלכה המשמעותית ביותר של הפגיעה, היא הפגיעה ביכולתה לתת אמון באחר, ולהמשיך להתנהל באופן תמים כבעבר. קיימת פגיעה חלשה גם בהוריה ואחיה, וניכר כי ההורים מתייסרים, על כי נתנו אמון בנאשם. מדברי האב עולה תחושת האשמה

עצמית, מה שעלול להשפיע במידה מסוימת על הדינמיקה עם הבת, ולהוות בכך פגיעה נוספת. ניתן להבחין אצל הנפגעת, בתסמיני פוסט טראומה, בכך שהיא מתארת הימנעות מהליכה ברחוב הסמוך לביתו של הנאשם, חרדה מפני מפגש עמו, הפרעות בשינה, וכן טרם חשיפת הפגיעה, ההורים תיארו כאבי בטן והימנעות מפתיחת חלון חדרן של הבנות.

הרצון העיקרי אותו מביעים בני המשפחה, הוא להתפנות לשיקום חיי השגרה שהיו להם. הצורך הראשון הוא לדעת כי הנאשם לא יחזור להתגורר בעיר דימונה ובעיקר לא סמוך לביתם, והשני, שילובו של הנאשם בטיפול בתחום הפגיעות המיניות.

ב"כ המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר במתחם, שבין 2-4 שנות מאסר. הערכים שנפגעו ממעשי הנאשם, הם כבוד האדם ושלמות גופו וחירותו. חומרה מיוחדת נודעת לעובדה שמדובר במתלונן קטין מתחת לגיל 16. היא עמדה על העונש המזערי של 2.5 שנות מאסר הקבוע בחוק, והדגישה את פער הגילאים של 50 שנה בין הנאשם למתלוננת. אומנם לנאשם אין עבר פלילי, אך אין בכך די כדי להטות את הכף לכיוון עונש של "צ", כהמלצת שירות המבחן.

ב"כ הנאשם עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהשית על הנאשם עונש שיקומי. הנאשם הודה לקח אחריות למעשיו, הוא משולל עבר פלילי, תומך כלכלית בילדיו, מצוי בתנאי מעצר בית תקופה ארוכה, הפסיק את עבודתו ומתקיים מחסכונותיו. בנוסף, הנאשם אדם דתי, שכינה כגבאי בבית הכנסת השכונתי וחש בושה רבה מהציבור וממשפחתו.

הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו. הודה בשנית בעובדות כתב האישום, וסיפר כי טרם מעצרו סעד את אמו החולה במשך 12 שנה. במהלך ניהול ההליך אמו נפטרה וכן איבד את מקור פרנסתו. הנאשם ביקש את רחמי בית המשפט.

דין

הערך החברתי שנפגע הוא שלומם של קטינים, שלמות גופם ונפשם, צנעת פרטיותם, וכבודם.

מידת הפגיעה באינטרס המוגן היא בדרגת חומרה בינונית- נמוכה, על רקע אופי המעשים, הפרש הגילאים, וניצול ההיכרות ואמונה של הקטינה.

בע"פ 6695/08 פלוני נ' מדינת ישראל (2009) הדגיש בית המשפט העליון את החומרה בעבירות מין המבוצעות כלפי קטינים:

"בית משפט זה הדגיש בעבר את חובתו להגן על קטינים ולנקוט יד עונשית קשה כלפי מי שניצלו את אמונם ותמימותם של קטינים, תוך ביזויים והשפלתם".

פסיקה נוהגת

רע"פ 3448/13 אלעד סלומון נגד מדינת ישראל (2013) - בית משפט השלום השית על המבקש מאסר בן שנה ופיצוי בסך 5,000 ₪, בגין ביצוע מעשים מגונים בקטין בין 12. המבקש פגש בקטין בחצר בית הספר ושיחק עמו כדורגל. לאחר מכן, התלווה המשיב לקטין לחדר בבית הספר, שם ביקש ממנו להוריד את מכנסיו ותחתוניו, הקטין עשה כן, ולאחר שהתלבש, חשף המבקש את איבר מינו בפני הקטין וביקש מהקטין להסתכל עליו. המבקש אף שפשף את איבר מינו באמצעות ידיו מספר רגעים ואמר לקטין: "בוא, בוא, אני אאונן לך". הקטין ברח מהמקום. בהמשך הפציר המבקש באמו של המתלונן שלא תפנה למשטרה. למבקש אין עבר פלילי, ומהערכת המסוכנות עלה, כי למבקש מוטיבציה חיצונית לטיפול בשל הליך המשפטי, והוא עדיין מהווה סכנה לסובבים אותו, ובפרט לקטנים. הערעור נדחה. בקשת רשות ערעור נדחתה אף היא, ונקבע כי העונש שהושת על המבקש מאוזן וראוי.

ע"פ 3182/13 חיים פרץ נגד מדינת ישראל (2013) - בית המשפט המחוזי השית על המבקש 26 חודשי מאסר בפועל, ופיצוי בסך 10,000 ₪ לאחר שהורשע בביצוע מעשים מגונים בקטינה בת 12. עת ישנה הקטינה במיטתה, נשק הנאשם לפיה, נגע בגבה, ברגליה, הכניס ידיו מתחת לתחתוניה, נגע בישבנה, ואף ניסה לגעת באיבר מינה וליטף את חזה. לנאשם שתי הרשעות קודמות. בית המשפט קבע מתחם הנע בין 5-2 שנות מאסר. כמו כן בעת ביצוע העבירה היה המערער תחת השפעת אלכוהול. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע, כי מדובר במתחם ראוי ותואם את הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה.

רע"פ 8257/12 פלוני נגד מדינת ישראל (2012) - בית המשפט המחוזי, בערעור על הכרעת דין וגזר דין של בית משפט השלום, השית על המבקש 21 חודשי מאסר בפועל, בגין עבירה של מעשים מגונים, בקטינה בת 8 (במקום שלוש שנים שנגזרו על ידי הערכאה קמא). הקטינה מתגוררת בסמוך למבקש והייתה חברה של בנו. כשהגיעה לשחק עם הבן, הושיב אותה המבקש על ברכיו הניח מעליה כרית, הכניס את ידו מתחת לתחתוניה ונגע באיבר מינה באצבעותיו. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהושת אינו חורג מן הרף המקובל.

ת"פ 29301-11-13 (מחוזי ירושלים) מדינת ישראל נגד עלאא פרוק (2014) - בית המשפט גזר על הנאשם שבעה חודשי מאסר בפועל, לאחר שהורשע בכך, שעת עבד בגינה ציבורית, קרא לקטין שהיה בדרכו מבית הספר, שם את ידו על כתפו, ולאחר מכן הושיבו על רגליו בתואנה כי הוא מתעמל כך כל בוקר עם אחיו. הקטין דחף אותו ונמלט בריצה מהמקום. בית המשפט ציין כי מדובר במעשה מגונה "קל" ובנסיבות שאינן חמורות, ולכן קבע מתחם ענישה שנע בין 4-18 חודשי מאסר.

רע"פ 2202/14 פלוני נגד מדינת ישראל (2014) - בית משפט השלום השית על המערער 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לאחר שהורשע בביצוע שני מעשים מגונים בנשים, שכללו, נגיעה בישבן וליטוף החזה. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור והדגיש כי העונש ראוי ומאוזן, וכך גם בית המשפט העליון.

בשים לב לנסיבות העבירה, שאינן מן החמורות, לקיומו של עונש מזערי, ולפסיקה הנוהגת, מתחם העונש ההולם בגין עבירת המין, נע בין 6 - 18 חודשי מאסר בפועל, והיתרה על תנאי.

ברף על המתחם שקלתי את גילו של הנאשם, העדר עבר פלילי, והיות זו הסתבכותו הראשונה. כן שקלתי את נסיבותיו האישיות, היותו גרוש ובודד, את תקופת המעצר של הנאשם בת קרוב לחודשיים (22.3.14 - 13.5.14), והתקופה הארוכה בה היה משוחרר בתנאים מגבילים אותם לא הפר. בנסיבות אלה מצאתי לנכון להשית עונש מאסר בן שישה חודשים שירוצה בעבודות שירות. עם זאת, לא אנכה את ימי המעצר מתקופת המאסר.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, ב"באר שובע" בבאר שבע החל מיום 26.10.15.
2. עשרים וארבעה חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור תוך שלוש שנים מהיום כל עבירת מין.
3. פיצוי למתלוננת בסך 10,000 ₪ אשר ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, בסך 1,000 ₪ כל אחד, החל מתאריך 1.10.15 ואילך.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט העליון.

ניתנה והודעה היום כ"ב אלול תשע"ה, 06/09/2015 במעמד הנוכחים.

טלי חיימוביץ , שופטת

הוקלדעלידימיכלוקנין